

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

La Mare de Déu del Miracle: «Torneu de la part de Déu»

El 3 d'agost de 1458 els nens Celdoni i Jaume de la casa de la Cirosa del Miracle, municipi de Riner, guardaven el ramat. Mentre Celdoni veia girar les mules que pasturaven vora el prat va tenir un gran ensurt: es va trobar *davant una cosa semblant a un bell infant...* El nen va fugir espantat i una estona després el seu germà Jaume anà a recollir el ramat i contemplà una nena petita amb els cabells llargs i rossos que estava agenollada vora d'un ginebró. La nena li va dir: *Digues al poble que faci processons, e que les facen devociosament... e que tornen a la part de Déu.*

En record d'aquest fet, s'aixecà ben aviat una petita ermita prop del prat de Bassadòria. La Mare de

Déu del Miracle té una història ben peculiar, perquè ja existia en el moment del miracle; molt probablement aquesta imatge ja era venerada a la zona de Riner. Es tracta d'una senzilla talla de fusta d'un metre d'alçada del segle XV. En el segle XVIII es va construir l'imponent retaule barroc, obra del mestre Carles Moretó. És en aquest moment que s'hi representa la llegenda amb la imatge tal com relaten els fets.

El santuari del Miracle acull una comunitat benedictina dependent de Montserrat, que té cura del santuari i de la litúrgia. Del 2 al 4 d'agost se celebra la festa major del Miracle amb una vetlla de pregària, el divendres al vespre, i la solemne eucaristia, el diumenge.

Diumenge de la Santíssima Trinitat | Cicle C

Lectura del llibre dels Proverbis (8,22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era, quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

Salm responsorial (Salm 8)

Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!

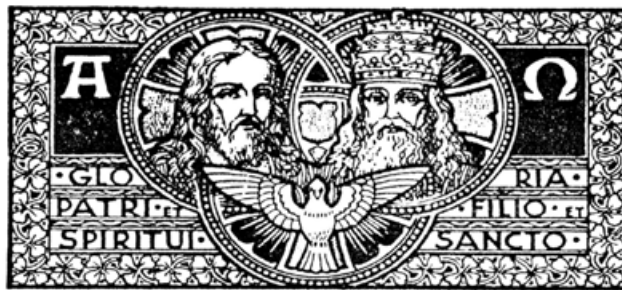
Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (5,1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per

ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (16,12-15)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

«Encara tinc moltes coses per dir-vos» | Mn. Marc Majà i Guiu

Sovint, quan un professor o un conferenciant està explicant un tema i s'exhaureix el temps de què disposa, es veu mogut a dir: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però s'ha acabat el temps.» Quan això passa, el qui estava escoltant l'explicació pot tenir una certa sensació d'incompletitud, és a dir: allò que s'havia de dir, no s'ha acabat de dir.

En aquest diumenge de la Santíssima Trinitat sentim Jesús pronunciant, justament, aquestes mateixes paraules: «Encara tinc moltes coses per dir-vos.» De fet, Jesús diu això en el context de l'últim sopar, quan s'està acomiadant dels deixebles. El missatge, en aquest context, és clar: hi ha moltes coses que els deixebles encara hauran d'aprendre en relació a Jesús i a la seva missió. Ara bé, quan Jesús constata que queden coses per dir, no ho

diu pas a tall de resignació, com qui insinués: «Se'ns ha acabat el temps i només hem pogut arribar fins aquí.» Aquestes paraules de Jesús tenen un significat més profund: volen fer veure als deixebles que la seva missió va més enllà d'ell mateix, que forma part d'un projecte més gran. Jesús és conscient que el que ell està fent arrenca de Déu Pare, del seu pla de salvació, i que, a més, es projecta cap endavant per l'acció de l'Esperit Sant. La missió de Jesús, per tant, s'integra dins el projecte d'amor de Déu, que és Pare, Fill i Esperit Sant.

Demanem que l'Esperit Sant actuï avui en nosaltres, per fer-nos conèixer el projecte del Pare, que se'ns mostra en el Fill i que ens crida a la comunió d'amor amb ell i els germans.

Déu: unitat en la trinitat | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Tot el contingut de la veritat de la fe del cristianisme pot resumir-se en la doctrina del Déu u i tri, i en la veritat de l'Encarnació del Fill de Déu. Aquests són els dos punts fonamentals de la confessió cristiana, les dues afirmacions que identifiquen una comunitat o confessió com a cristiana. L'afirmació de la Trinitat divina acompanya l'inici de tota vida cristiana amb el baptisme. Tots els cristians som batejats en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

De fet, la professió de fe cristiana té una estructura ternària. L'afirmació «crec en» es refereix solament a les persones divines. Totes les altres afirmacions que hi ha en la professió de fe són expressions de fe referides a l'obra de Déu, en el seu Fill Jesucrist, per l'Esperit Sant, a favor de la humanitat. Les obres de la salvació són també objecte de la nostra fe, en quant són l'obra d'amor salvador a favor de la humanitat. Refusar les obres de Déu seria refusar el mateix Déu que les ha realitzades a favor nostre, revelant-se ell mateix en el seu ésser més íntim.

La confessió de la Trinitat de Déu és d'aquelles afirmacions de la nostra fe davant la qual els cristians ens trobem manta vegada sense saber, no solament com explicar-ho, sinó també com afirmar-ho. En un món de racionalisme, de ciència, de voler veure i tocar, afirmar de Déu que és un i al mateix temps tres, i que tres són u, això ens causa vertigen i prefe-

rim callar i parlar de coses més clares i en les quals tothom està d'acord: la Bondat, la Justícia, la Pau... Preferim parlar de valors i callar respecte a Déu.

Però és clar que no podem callar respecte a Déu. Perquè ell ens crema en el cor. I perquè els nostres germans tenen dret que jo els parli del Déu que porto en el cor, i del qual li he de dir que és el «meu» Déu, i és també el «seu» Déu. Ningú no pot trobat el veritable sentit i el significat profund de la vida sense trobar-se amb el misteri de Déu. El Déu únic i veritable. El Déu u i tri.

Enmig del nostre món —i en això vull dir enmig d'aquella escena que tantes vegades es fa realitat, en la qual hom és capaç de dir que creu en Déu, i a partir d'aquell moment tota la conversa resta centrada en ell, de moltes maneres, amb mirades despectives, amb preguntes inquisidores, amb recerca de la veritat que vol brollar del cor...—, ens pertoca als cristians dir el que a les orelles de molts sembla una niciesa o un absurd (cf. 1Co 1,23): la Saviesa és una Persona, un Esdeveniment, Jesús, mort i ressuscitat, en el qual el cor de Déu se'ns ha obert del tot, i en ell descobrim el fonament de tot el que existeix: Déu únic en la Trinitat: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. La qüestió fonamental de la vida consisteix en la trobada amb el misteri que portem en el més pregon del nostre cor i que en el rostre humà de Jesús es manifesta plenament.

Agenda litúrgica de la setmana

26 □ **Diumenge de la Santíssima Trinitat / Cicle C.** Sant Felip Neri, prevere (1515-1595).

Lectures: Proverbis 8,22-31 / Salm 8 / Romans 5,1-5 / Joan 16,12-15

Litúrgia de les hores: Setmana IV

27 ■ **Dilluns.** Sant Agustí de Canterbury, bisbe (†605). Sant Juli, màrtir (†311).

Lectures: Siràcida 17,20-28 / Salm 31 / Marc 10,17-27

28 ■ **Dimarts.** Sant Lanfranc, bisbe (†1089).

Lectures: Siràcida 35,1-15 / Salm 49 / Marc 10,28-31

29 ■ **Dimecres.** Sant Just, bisbe (s. VI).

Lectures: Siràcida 36,1-2.5-6.13-19 / Salm 78 / Marc 10,32-45

30 ■ **Dijous.** Sant Ferran III el Sant (1199-1252). Santa Joana d'Arc, verge (1412-1431). Beat Pere Tarrés, metge i prevere (1905-1950).

Lectures: Siràcida 42,15-26 / Salm 32 / Marc 10,46-52

31 □ **Divendres.** La Visitació de la Mare de Déu. Santa Amèlia, verge (s. VII?). Santa Petronella, verge (s. I).

Lectures: Sofonies 3,14-18 / Salm Isaïes 12,2-3.4bcd.5-6 / Lluç 1,39-56

1 ■ **Dissabte.** Sant Justí, màrtir (s. II)

Lectures: Siràcida 51,17-27 / Salm 18 / Marc 11,27-33

2 □ **Diumenge El Cos i Sang de Crist / Cicle C.** Sant Marcel·lí i sant Pere, màrtirs (†303)

Lectures: Gènesi 14,18-20 / Salm 109 / 1Corintis 11,23-26 / Lluç 9,11b-17

Crònica d'un pelegrinatge a Montilla, Còrdova i Granada |

Jaume Aligué i Escudé

El propassat dia 28 d'abril un grup de cinquanta-quatre persones, la majoria d'elles pertanyents al bisbat de Solsona, amb una àmplia representació territorial, i un altre grup reduït pertanyent al bisbat de Vic, iniciàrem el pelegrinatge diocesà per terres andaluses amb la finalitat de visitar les poblacions de Granada i Montilla, així com també Còrdova, per tal de seguir les petjades de dos grans sants de l'Església universal com són sant Joan d'Àvila, declarat doctor de l'Església pel papa Benet XVI, i sant Joan de Déu, fundador dels germans de Sant Joan de Déu. Cal destacar que tots els dies de pelegrinatge vàrem comptar amb la presència i guiatge del bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell.

Còrdova: catedral, Alhambra...

Després d'un ràpid i plàcid viatge amb AVE des de Lleida, arribàrem cap a un quart de dues del migdia a la ciutat de Còrdova. Tot seguit ens traslladàrem a la casa d'espiritualitat Betania, lloc de residència al llarg dels quatre dies del pelegrinatge. Després de dinar a la mateixa casa i un breu descans, visitàrem la catedral de Còrdova, testimoni viu de la nostra història, amb un passat cristià visigòtic, amb posteriors testimonis àrabs i convertida posteriorment en la catedral de la ciutat. La convivència de les restes de la mesquita i la construcció de la catedral al seu entorn, iniciada pel rei Ferran III el Sant, fan d'aquell monument una joia d'admirar que atresora obres d'art de gran categoria, com la custòdia del Corpus Christi obra per Enrique de Arfe. Més

tard, a l'anomenada capella del Sagrari vàrem celebrar la missa dominical i poguérem comptar amb l'acompanyament d'un grup de cant coral format per membres de la pastoral gitana de Còrdova, que hi donaren un to espiritual i alegre. La jornada del primer dia va acabar-se amb un tomb per l'entorn de la catedral tot passejant pel pont romà sobre el riu Guadalquivir.

La segona jornada va girar entorn de la visita feta a la ciutat de Granada. De bon matí ens hi desplaçàrem en autocar des de Còrdova per visitar, alguns dels pelegrins, la famosa Alhambra, i la resta, poder visitar la casa Pisa, en el seu temps, lloc de l'acció de l'apostolat de sant Joan de Déu i avui dia casa-museu dedicada a aquest sant. Més tard es visità la basílica de la patrona de la ciutat, la Virgen de las Angustias, que enguany commemora el centenari de la seva coronació canònica. És un temple meravellós amb una decoració barroca, del qual destaca la bellesa de la imatge de la Mare de Déu, com també els rics i elaborats mantells de la Verge Maria.

Havent dinat, visitàrem la catedral de Granada, d'una gran magnificència, però que malauradament resta inacabada. A la sagristia poguérem contemplar la imatge de la famosa Immaculada d'Alonso Cano, d'una gran delicadesa, igual com la Capilla Real, on contemplàrem les tombes dels Reis Catòlics i de la seva filla Joana i Felip el Formós. A mitja tarda ens adreçàrem cap a la basílica de Sant Joan de Déu, on vam celebrar la missa del dia, al peu del sarcòfag que conté les restes de sant Joan de Déu. En el sermó, el bisbe Xavier va emfatit-

zar la vida i l'exemple de caritat extrema d'aquest gran sant, fent-ne referència d'un clar model de santedat a imitar. En aquesta ocasió els cants de la missa anaren a càrrec de cinc religioses de la comunitat de l'Anyell, que afegiren un toc de solemnitat a la missa. Cal dir també que aquesta basílica es bastí a finals de l'any 1734 i la seva construcció es va acabar l'any 1759. És considerada com un dels millors exemples del barroc andalús pel seu encant i riquesa d'elements ornamentals. Conclou aquesta visita, vàrem donar per acabada la nostra estada a Granada i retornarem a Còrdova.

Seguint els passos de sant Joan d'Àvila

El tercer dia el vàrem reservar per a la visita a la ciutat de Montilla, per tal de poder seguir els passos i coneixements de la vida i obra del doctor de l'església sant Joan d'Àvila.

El primer lloc visitat fou el centre d'acolliment per a la divulgació de l'obra d'aquest sant, on poguérem visionar un parell de vídeos sobre la seva vida i el seu apostolat en terres andaluses. Visitàrem posteriorment el convent de Santa Clara, molt lligat als passos i vida del sant, com també la casa on va residir i morir i on, com a conseller de grans sants de la seva època, era visitat. Recordem els casos de sant Francesc de Borja, sant Ignasi de Loiola, sant Joan de Déu, sant Pere d'Alcàntara, sant Joan de Ribera, fra Lluís de Granada i altres sants contemporanis seus. També va revisar l'obra de santa Teresa de Jesús.

Cap al migdia visitàrem la basílica on hi ha les seves restes mortals, custodiades en un magnífic sarcòfag, i on el bisbe Xavier va celebrar la missa del dia, posant d'exemple en la seva homília la vida de senzillesa i de servei d'aquest sant preocupat per la santedat de vida dels sacerdots de l'època. Poguérem compartir la missa amb un grup de pelegrins de Guadalajara i un grup de joves del col·legi de les franciscanes, vinguts d'Osuna i

que cuidaren dels cants de la celebració eucarística.

Després de dinar a Montilla, a la tarda poguérem visitar uns grans cellers d'elaboració dels vins de la denominació Montilla-Moriles, on ens van donar tota mena d'explicacions sobre la fabricació dels generosos que s'hi produeixen, a més de convidar-nos a la seva degustació. Un cop finalitzada la visita férem el retorn cap a Còrdova.

L'endemà, dia 1 de maig i últim del nostre pelegrinatge, visitàrem l'alcàsser de Còrdova, on vam contemplar els seus magnífics jardins i estructures. Un cop finalitzada la visita l'oportunitat del moment va fer que poguéssim contemplar i participar de les festes característiques de las *Cruces de Mayo*, de gran celebració a tot Andalusia i molt especialment a la ciutat de Còrdova, amb les desfilades de carrosses guarnides de flors per a l'ocasió. Havent dinat, emprenguérem el viatge de retorn cap a casa amb el mateix tren de gran velocitat i arribàrem a l'estació de Lleida cap a un quart de vuit del vespre.

Com a resum d'aquest pelegrinatge es pot dir que va ser un viatge en què la pregària hi fou ben present cada dia, així com es va poder aprofundir en el coneixement de la vida i obra de dos grans sants, models de virtuts, servei i generositat, en els quals els cristians d'avui dia ens podem emmirallar. Cal deixar constància també que, al marge de petites anècdotes viscudes, tots els pelegrins visquérem uns dies de germanor i solidaritat que fa que tots en puguem guardar un grat record.

Crònica de la segona visita pastoral a l'arxiprestat de Guillerics-Congost (VII)

El diumenge 2 de desembre, la visita era a Sant Pere d'Osor. El senyor rector, Mn. Ramon Oller, capellà de Girona i rector de la Cellera, ens esperava a l'església somrient. Confessionari, catequesi i missa estacional solemne. Amb el «vetlleu i pregueu» del primer diumenge d'advent, el senyor bisbe ens ensenyava l'espera i l'esperança que hem de viure, per a preparar el Nadal i perquè estiguem a punt per a «presentar-nos drets davant el Fill de l'Home» (Lc 21,36).

La visita seguí a la parròquia-santuari de Santa Maria del Coll, sobre el pantà de Susqueda i enfront del Far. Com que feia tramuntana, els boscos eren nets i l'ambient transparent; els santuaris, com si estiguessin a tocar. Absoluta claredat, com la de la Puríssima, cantada per Maragall.

Besàrem la imatge del cambril cantant els goigs i, per la nova escala de ciment, baixàrem a fer una pregària al cementiri.

Acolliment joiós i fraternal.

A les cinc de la tarda, a entrada de fosc, reunió del Consell Parroquial, molt animada. «És que jo no sabia viure sense la missa del diumenge», deia un conseller cantor. Explicaren com s'ha pogut pintar l'església, els petits avatars de la catequesi, històries i història local. El preciós «Llibre de visites» comença l'any 1687.

I calgué emprendre un camí de retorn, passant pels túnels de Bracons.

El dissabte 8 de desembre, festa de la Immaculada, el senyor bisbe féu la visita pastoral a Santa Maria de Seva. Acollit per Mn. Joan Mir, rector i col·laborador seu en la Secretaria General del bisbat, es posà al confessionari. Esperant l'hora de la missa es feia catequesi sacramental als assistents, entre ells un grup de vuit nois i sis noies que es confirmaven. Molt atents i ordenats. La missa estacional, ben preparada, s'anava desenrotllant, plàcida i serena, com el cel clar de la nit de la Puríssima. En l'homília el prelat ensenyava tothom a estimar Jesucrist, seguint l'exemple de la santa Verge que a Nazaret respon a l'enviat de Déu: «Sóc l'esclava del Senyor, que es faci en mi segons la teva paraula» (Lc 1,38).

Al final, amb l'exposició del Santíssim es pregava per les vocacions. Agraïment al senyor rector, Mn. Joan, al senyor vicari, Mn. Martin, als col·laboradors, als catorze confirmats i a tota la família parroquial que omplia la nau.

Finalment, catequistes i col·laboradors voluntaris es reuniren a Ca les Monges per explicar el seu treball en els diferents àmbits pastorals. Seva té vitalitat, i el senyor bisbe l'encoratjà.

Professió perpètua d'una germaneta dels Ancians Desemparats.....

Sor Leopoldina Salvador Zandamela, de Moçambic, resident a Igualada, va emetre solemnement els vots perpetus a Saragossa el 30 d'abril. En una emotiva eucaristia presidida per l'arquebisbe de la ciutat, a la casa provincial de les Germanetes, les joves religioses van consagrar-se per sempre a Déu acompanyades per un nombrós grup de monges de la congregació de tot Catalunya, com també de voluntaris i col·laboradors de les cases on treballen actualment. Sor Leopoldina, que ja fa uns quants anys que és a Igualada, va ser acompanyada pels seus pares i per l'alcalde de la ciutat, Marc Castells. L'endemà, a la Llar del Sant Crist, es va celebrar la missa d'acció de gràcies, on tots els ancians van poder compartir l'alegria d'aquesta generosa donació.

Traspàs de Mons. Lluís Suriñach i Suñé, Prelat d'Honor de Sa Santedat

El dia 25 d'abril moria a la residència sacerdotal de Girona Mons. Lluís Suriñach i Suñé, de cent tres anys, sacerdot vinculat especialment a la parròquia de Sant Esteve de Llanars, de la qual fou rector de 1956 al 2011.

Havia nascut a Rocabruna (Garrotxa) el 21 de desembre de 1909, essent el més petit de vuit germans. Va fer els estudis eclesíastics al Seminari de Girona i rebé l'ordenació sacerdotal el 18 de juny de 1933. Abans d'anar a Llanars exercí, en diferents etapes, a Sant Martí de Calonge, Santa Maria de Camprodon, Sant Julià de Tregurà, Sant Miquel de Setcases, Sant Salvador de Bianya i Sant Martí del Clot. Durant la guerra civil fugí a França i després passà a Navarra, on serví les parròquies de Zabalza i Andoin.

En passar la parròquia de Llanars, l'any 1957, a dependre del bisbat de Vic, fou incardinat a aquesta diòcesi. Durant la llarga etapa a Llanars, Mn. Surinyach fou un personatge popular, per utilitzar la moto fins a edat avançada, ser seguidor del Barça o dedicar-se a la caça, jardineria i apicultura, entre altres afeccions. A més, va practicar el futbol i el minigolf.

El seu nebot, Mn. Joan Marquès, va escriure *Memòries d'un capellà de més de 100 anys*, i en la seva presentació afirmava que mossèn Lluís ha tingut «la vida d'un capellà senzill, un vida llarga amb una experiència extraordinària, però no ha fet mai valdre cap dels seus mèrits. És un home que ha sabut viure i con-

formar-se amb allò que li han donat, sense inquietuds, ni malestar i sense portar problemes. És una persona que viu amb una gran naturalitat».

L'any 2006 es va realitzar un acte per celebrar el cinquantenari al capdavant de la parròquia i, coincidint amb el seu centenari, el desembre del 2009, va rebre la distinció de Prelat d'Honor de Sa Santedat. Aquell dia, el nostre bisbe Romà afirmà que «no hi ha cap dubte que mossèn Lluís des que va arribar a Llanars ha estat un sacerdot que ha sabut guanyar-se la gent i això explica que sigui estimat i admirat per tots».

En les seves últimes voluntats va deixar escrit que volia ser enterrat a Llanars. El dia del seu funeral la parròquia s'omplí de gom a gom i desenes de persones van haver de seguir la cerimònia des de l'exterior. S'hi van fer presents els bisbes de Vic i Girona i diverses autoritats de la rodalia.

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera

El parenostre

L'Eucaristia és el banquet pasqual a què tots som convidats si ens trobem ben disposats. Com a preparació immediata, la litúrgia ens ofereix el «parenostre», el «gest de la pau» i la «fracció del pa».

La pregària del parenostre consta de set peticions. Totes són importants; però, resant-la a l'inici del ritu de la comunió, se'n posen en relleu dues: «El nostre pa de cada dia doneu-nos, Senyor, el dia d'avui» i «perdoneu les nostres culpes». Així la primera petició, tot i que literalment es refereix al pa material, des d'antic s'aplica a l'Eucaristia, és a dir, al

sopar pasqual, banquet en què Déu Pare ens ofereix el Pa del cel, l'aliment espiritual que sadolla la nostra fam i es converteix en aliment de vida eterna.

Però també és l'oració típica del perdó. Es resa en aquest moment amb la intensió d'expressar el perdó de Déu i la mútua reconciliació per als qui combreguen. Perquè el perdó és condició necessària per a la unió veritable en l'amor i la vida del Cos de Crist.

Així l'oració del Senyor és un moment privilegiat en què es manifesta i s'esdevé, en la comunitat i en cada un dels participants, la reconciliació que s'ha proclamat i actualitzat en el sacrifici eucarístic.

Més que signes | Valentí Miserachs, prev.

En el meu darrer escrit deia que el nom del nou papa, no més el coneixia Déu. I el sorprenent regal de la Providència ens va arribar amb l'elecció del cardenal Bergoglio, el papa Francesc, que, en dos mesos escassos de pontificat, ha esbatanat portes i finestres per tal que nous aires de fe renovellada vinguessin a refrescar les nostres comunitats eclesials.

He de confessar que jo havia sentit en el meu cor que Bergoglio hauria estat elegit, o que, almenys, m'hauria agradat que hagués estat elegit. Per què? Doncs simplement perquè la seva humil figura, de la qual ningú no feia cabal, em semblava més d'acord amb la lògica de Déu, que tria els senzills per confondre els poderosos, que no pas la de tots aquells que eren emfàticament preconitzats per la turba mediàtica. Així va ser, i us asseguro que, en sentir l'anunci del cardenal protodiaca, no vaig poder contenir el plor.

L'estil de Francesc, mentre no deu faltar qui s'hi posa nerviós, ha entrat per la porta gran en el cor del poble. Del poble en general, no solament dels catòlics. Un estil espontani, fet de franquesa, de contacte immediat, d'amor i de tendresa, sobretot envers els més febles. Una predicació que és una catequesi constant, de cada dia, cosa que no s'havia vist mai, i que ressona amb un accent de sinceritat irresistible que ens interpel·la personalment a tots i cadascun de nosaltres. Això ens fa pensar que un llenguatge massa elevat i unes teologies massa rebuscades deixen el poble indiferent...

I sobretot l'exemple. En alguna de les entrevistes que em van fer en l'interregne dels dos papes, recordo que deia que, al meu entendre, la reforma de les estructures havia d'anar precedida per la reforma de les persones, la reforma interior. I a fe que Francesc predica amb l'exemple! Essent ell el primer reformat, pot actuar eficaçment com a reformador. Sento dir sovint que, de moment, només es tracta de signes, de gestos simbòlics. Crec que aquests signes són més que signes i que l'autèntica reforma de l'Església ja ha començat. Les riuades de gent que s'aboquen a la plaça de Sant Pere, fins al punt de condicionar el ja caòtic tràfic romà, són més que un signe. La simplificació de les vestimentes i del personal que envolta el Papa (els cardenals i bisbes de cúria ja no es veuen en les normals celebracions), la dedicació als petits i als malalts, fins al punt de veure el Sant Pare agenollar-se per recollir una peça de roba que havia relliscat de la falda d'una senyora en cadira de rodes, tot això ja és més que un signe. Que lluny que som, sortosament, de la cadira gestatòria i de tota la faramalla de la cort pontifical! Sí, la fam i set que té la gent de trobar-se amb una imatge eloqüent de Jesucrist és ja una realitat.

Apuntem-nos a l'estil del papa Francesc. Si sabem retornar a l'autenticitat i a la joia de la vida cristiana, si sabem seguir les seves petjades, serem, com ell, reformats i reformadors. I els signes seran, com en l'economia dels sagraments, no sols senyals sensibles sinó també eficaços.

Roma, 8 de maig del 2013

Pel·lícules | Rebelde (War Witch)

Canadà 2012. Director: Kim Nguyen. Intèrprets: Rachel Mwanza i Serge Kanyinda. Impressionant i commovedor viatge als horrors de la guerra i la violència. En algun lloc de l'Àfrica subsahariana, en un petit llogaret, Komona, una nena de dotze anys viu pacíficament amb els seus pares, fins al dia que és segrestada per l'exèrcit rebel i es veu obligada a combatre com a nena soldat. Per la seva capacitat per a salvar-se, la tracten de bruixa. La seva única sortida i amic serà Mag, un noi albí de quinze anys que desitja casar-se amb ella. La pel·lícula esdevé una carta d'amor d'una jove mare al seu futur nadó.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60